

היען המזמר

מויגאן מושטאגח

היען לא יכול לשאת משאות כבדים.
הוא לא גמל.
היען לא יכול לעוף,
כי הכנפיים שלו קטנות מדי.

הוא היה יען בודד מאוד, אך היה לו
קול נהדר ומתוק. והיה לו גם ידיד.
ידידו היה סנאי, שחי במרחק מה
מביתו של היען.

היען החליט לבקר את ידידו הסנאי.

הוא לקח אתו מתנות לסנאי, עפרון
מחודד, תפוח אדום, מסרק יפה וקרן,
ויצא לדרך.
הוא הניח את המתנות בכיס גדול שלו
והלך תוך כדי זמירה.

הוא הלך ושר, ושר עוד עד שהגיע לתוכי
שישב על עץ.
אמר היען "בוקר טוב! איזה נוצות יפות יש
לך. רק נראה לי שהן לא מוחלקות יפה."
והתוכי ענה "שלום. אתה יען בעל קול
יפה. לאן פניך?"

נאנח היען ואמר "אני הולך לבקר את ידידי. הוא
הידיד היחיד שיש לי בעולם!"

התוכי צחק ואמר "ולי דווקא יש ידידים רבים."

הוא הלך, עד הגיע למאורת
דובים. הדובים ישנו, ורק דוב
אחד היה ער.

אמר היען "בוקר טוב. עכשיו
לא הזמן לישון."

ענה הדוב "אתה צודק, אבל
אלה הגורים שלי.

הם עצלנים וקשה
להעיר אותם."

היען שר שיר יפה לאבא דוב,
והמשיך בדרכו.

הוא הלך עד שהגיע לעץ שעליו ישב עורב
עצוב מאוד.

שאל היען "בוקר טוב. מדוע אתה עצוב?"

"אני עצוב כי כל הפרי שאני אוכל הוא ירוק
וחמוץ."

אמר לו היען "אשיר לך שיר שיעודד אותך".
העורב כעס "אין לי סבלנות לשירים!"

אבל היען שר לו בכל זאת והמשיך בדרכו.

בדרך הוא פגש ארנבת מודאגת.
"בוקר טוב" אמר היען "מה מדאיג
אותך?"
"בוקר טוב" ענתה הארנבת "אבדתי
עפרון ואינני יכולה לרשום ביומן שלי."
"אז אולי אשיר לך שיר?"
"אינני רוצה שירים" אמרה הארנבת
"אני מחפשת את העפרון שלי."
היען שר לה שיר קטן והמשיך ללכת.

כך הלך עד שהגיע לביתו של
הסנאי, ידידו. הם שמחו מאוד
לראות זה את זה. ואז אמר היען
"הבאתי לך כמה מתנות" ורצה
להוציא אותן מהכיס.
אבל הכיס היה ריק!

היען המבויש אמר "היו לי כאן הרבה
מתנות בשבילך, אבל בכיס היה חור
וכלן נפלו."

אמר הסנאי "מתנות לא חשובות.
העיקר שבאת לבקר, ואני שמח על
כך."

היען המזמר נשאר אצל הסנאי ימים
אחדים וכעבור זמן החליט לחזור
הביתה.

הוא הלך עד שהגיע לביתה
של הארנבת שחיפשה את
העפרון שלה. הארנבת
שמחה מאוד ואמרה "אתה
יען נחמד, כי השארת לי את
העפרון המיוחד שלך."
והם נעשו חברים טובים.

היען המשיך בדרכו הביתה עד שפגש
את העורב. שמח העורב ואמר "אתה
חבר טוב שלי. השארת לי תפוח אדום
ומתוק."

היען שמח והם נעשו חברים טובים.

המשיך היען ללכת עד שהגיע למאורת
הדובים. הדובונים הקטנים שיחקו
וצחקו ואבא דוב אמר "איזה חבר טוב
אתה, יען, השארת לי את הקרן ועכשיו
אני לא נותן לקטנים לישון יותר מדי."

שמח היען כי גם הדוב נעשה לחבר
טוב שלו.

ובדרך הביתה ראה היען
את התוכי. הנוצות שלו היו
מסודרות וסרוקות יפה.
אמר לו התוכי "תודה
שהשארת לי את המסרק
שלך. אתה יען טוב-לב."

שמח היען וגם תוכי
נהיה לחברו הטוב.

חזר היען לביתו ואמר לעצמו
"כמה טוב ששרתי בדרך."
עכשיו יש לי הרבה חברים!"